

Ainon joululahja

Aino oli köyhän mökkilläisen tyttö, mutta hilpein mielin odotti Aino joulua, auttoi äitiään tuvan puhdistuksessa ja pyysi veli Pekkaa tuomaan kuusen. Pekka haki kuusen, laittoi siihen ristijalan; äiti kiinnitti muutaman talikynttilän ja Aino ripusti sokerin paloja ja paperinkappaleita — mitä vain sattui saamaan. Kun kuusi oli valmis, luuli Aino olevansa onnellisin lapsi maailmassa. Aino ei tiennyt joulupukista mitään. Se, mitä Aino tiesi joulusta oli kuusi, joulupuuro ja perunalaa-tikka; se oli jouluperheä. Ei Ainon kotona syöty niitä muulloin kuin jouluna.

"Aino saa lukea iltarukouksen ja juhlaivirsiä", kuului isän väsynyt ääni. Aino oli vasta seitsemän vuotias, mutta osasi sujuvasti lukea. Siksi isä kuunteli Ainon lukemista mieluummin kuin Pekan. Aino otti virsikirjan ja asettui kuusen luokse istumaan. Talikynttilät loivat himmeitä valoaan. Ovi aukeni ja kääro lennähti sisään ja ääni oven takaa huusi: Aino Helminen. Kaikki hämmästyivät. Eihän tuommoista ihmettä ole tapahtunut, huokasi Ainon isä, se ennustaa jotakin. Pekka otti kääron, antoi sen Ainolle, joka avasi sen vapisevin käsin. Isä ja äiti katselivat ihmeissään. Sieltä löytyi Ainolle puku ja kaksi kirjaa. Aino luki: Sosialistinen lukukirja lapsille ja Työväen laulukirja.

Voi kauheata, kuka on tuon kääron lähettäjä; eihän tuommoisia kirjan nimiä ole ennen kuultu, sanoi Ainon isä, mutta Aino oli sventynyt kirjoihin ja alkoi lukemaan: "Ken kullaan maasta kaivaa...". Isä pani laihat sormensa ristiin ja kuunteli. Kun Aino oli lukenut useampia eri lauluja, vierähti isän ja äidin poskille kyvneet ja he sanoivat: se on oikein köyhään virsikirja. Siitä saa oikean joulutunnelman. Lueppas siitä isosta kirjasta, pyysi isä hellästi. Ainon posket hehkui, kun luki mikä ero on rikkailta ja köyhällä, ja mikä on totta ja kaunista. Mene Pekka hakemaan naapuritkin kuuntelemaan jouluevankeliumia! käski isä. Naapurit saapuivat. Aino luki, lapset kuuntelivat hiljaa ja ihailivat Ainon valkoista pukua. Kyllä nuo kirjat puhuvat totta, sanoi Ainon isä. Pian levisi tieto ympäri kylän siitä, miten ihmeellisiä kirjoja Aino Helminen sai joululahjaksi. Aino osasi kumpaisenkin kirjan ulkoa ja luki väsymättä jokaiselle, ken halusi kuunnella. Aino sai tietää, että kumminsa käski joulupukin tuomaan sen kääron, joka sisälsi Ainon aarteet. Siten Aino nimitti kirjoja.

MILLIA.

MARKHAM, MINN.

Rakas Anna-täti. Nyt minä ensi kerran piirrän lehteen. Minä käyn koulua; olen kahdeksan vuoden vanha ja olen kolmannessa luokassa. Meidän koulussa on yksitoista lasta. Riku Koski.

CHESTER, MASS.

Tervehdykseni kaikille pienille sekä suurille lukijoille. Koska minut valittiin Ihanneliton kirjenvaihtajaksi, niin pitää sitä kirjoittaa.

Viime sunnuntaina perustettiin käsityöseura, johtajaksi valittiin Mrs. Tyyne Salo. Päätettiin että harjoitellaan näytöskappale jouluksi. Se asia jätettiin Mrs. Salon huoleksi.

Minulla on neljä veljeä ja minä olen vanhin — 11 vuotias, ja olen seitsemässä luokassa.

Aune Piispanen.

WAUKEGAN, ILL.

Haloo, Anna-täti, ja kaikki köyhälistön lapset! Tässä kirjoitan ensi kerran Toverittareen täältä Waukegasta. Minä niin innostuin kirjoittamaan, kun luin viimeistä Toverittarta. Täytyy kirjoittaa kun täältä Waukeganista ei koskaan kirjoiteta. Olen yhdentoista vuoden vanha, kuudennessa luokassa. Veljeni on kymmenen vuoden vanha, viidennessä luokassa. Minä pidän kovasti koulusta.

Se on paha kun täällä ei ole Ihannelittoa enää. Viime vuotena täällä oli, mutta kun ei lapsia tullut, niin se lopetettiin.

Mutta sen sijaan on lapsilla jotain hauskaa. Meillä on näytelmäseuran johtajana mrs., joka opettaa juhlapäivinä pukutansseja. Me esitämme niitä ohjelma-iltamissa ja yleisö pitää kovasti niistä.

Täällä on kovin kylmät ilmat. Usein tulee mieleen että kulkukahan monta tuhatta köyhälistön lasta vilusta ja nälästä värisee, kun kaikki on niin kallista. Kyllähän tämä talvikin on semmoisille lapsille hauskaa, joilla on kylliksi vaatteita, että he tarkenevat ulkona teikkä. Minäkin veljeni kanssa käyn luistelemassa ja meillä on hauskaa. Vaan silloinkin odotamme kesän tuloa, sillä me menemme joka kesä Michiganiin. Siellä on isoilla ja isoäidillä farmi. Ja meillä on siellä kovasti hauskaa. Me olimme siellä viime kesänäkin veljeni kanssa kahden. Me asummme nyt Workers haalilla. Meillä on täällä paljon työtä. Vaan onhan täällä hauskaakin. Ehkä lopetan tämän. On jo tullutkin niin pitkältä. Siis ei muuta kuin iloista joulua Anna-tädille ja kaikille raitajain lapsille!

AILI RANTALUOMA.

PIKKU ÄITI.

(Kirj. Lasten Joulua varten)

Helmi oli yhdeksän vuotias, kun nuorin veli syntyi. Sen syntyminen maksoi äidin hengen. Miten nyt tullaan toimeen, kun kuolema riisti äidin ja teitä jäi neljä orpoa. Ja mikä ikävintä — kun jäi tuo vastasyntynyt äidin hoitoa vaille, puhui isä murtunein mielin.

— Isä-kulta, huudahti Helmi. Minä rupean äidiksi. Kyllä minä osaan laittaa ruokaa ja puhdistaa kodin ja hoitaa Antin ja Eskon, ja tuolle pienelle kyvykselle olen oikea äiti. Kyllä minä sen hoidan, puhui Helmi rukoilevasti.

— Koitetaan, mutta sinä olet vielä liian pieni hoitamaan noin pientä lasta, sanoi isä.

Mutta pian tottui Helmi äidin asemaan; hyöri aamusta vartiin, iltaan myöhään, kuten äitinsäkin.

Kun aikuiset ihmettelivät, miten hyvin Helmi hoitaa lapset ja talouden, vastasi Helmi: Siitä saan kiittää äitiä, hän minut opetti ja sanoi: Jos äiti kuolee, niin Helmi on pikku-äiti veljelleen ja taloudenhoitaja isälle.

Kävin toisinaan pikku-äitiä katsomassa ja aina löysin hänet ahkerassa työssä, mutta kerran oli pikku-äiti nukkunut Paavon keuhdon laidalle. Sukukadun oli pudonnut lattialle ja mirri käytti sitä hyväkseen, haaskasi lankaa. Hiivin hiljaa, otin langan mirriltä ja aloin sitä selitellä. Samassa Jeräsi Helmi ja oli hämillään, kun anteksi pyytään kertoi, että Paavo oli levoton yöllä, siksi oli näin väsynyt. Pian tulevat Antti ja Esko koulusta, tarvitsevat syötävää. Helmi huomasi miten mirri oli langan haaskannut, alkoi nuhdella mirriä niin hellästi, että kyvneet kyvneet kostutti silmiäni, kun ajattelin, että jos äidit käsitäisivät velvollisuutensa noin hyvin, niin eivät vihastuisi pienokaisilleen niin usein kuin olen kuullut monenkin äidin tekevän. Pikku-äidin voim asettaa esimerkiksi lapsille ja äideille.

MILLIA.

HINTA, JONKA HÄN MAKSOI.

(Jatkoa kahdeksannelta sivulta)

kävään ruokatavarakaupassa sekä hoitamaan vielä tämä ohella kymmenettä "vierailijaa," joka aivan äskettäin oli noihin suojiin saapunut.

Toimittaessaan noita pieniä askareita hän pienillä aivoillaan loi kuvia mieleensä ihmetellen ja haaveillen. Hän ihmetteli miksi kaikkialla oli niin paljon ääniä, tomua ja likaa; hän ihmetteli miksi isä ja äiti menivät ulos aikaiseen aamulla ja tekivät työtä myöhään illalla; miksi hänen tukkansa oli punainen; miksi lapsi itki, ja hän ihmetteli miksi hän tunsi itsensä niin väsyneeksi syötyään aamiaiseksi palan kuivaa leipää mustan kaavin kera ja lakaistuaan huoneita ennen kouluun menoaan.

Joskus hän kuvitteli olevansa vanha vaimo, kurttunen ja kumarainen kuin isoäiti, joka tapasi pestä pyykkiä joka maanantai; hän kuvitteli itsellään olevan suuren automobiilin, jolla hän meni kiitäen pitkin katuja; hän kuvitteli omistavansa nu-

ken, joka voi liikuttaa jalkojaan; semmoisen kuin oli kerran nähnyt myymälässä; hän kuvitteli olevansa avioliitossa miehen kanssa, joka suuteli häntä joka päivä, eikä milloinkaan kiroillut hänelle eikä liioin potkunut lapsia.

Näyttivät nuo hänen haaveensa niin todellisilta, että ne saivat kyvneet hänen silmiinsä ja hän itki ilosta. Siihen heräsi lapsi, joka myöskin rupesi itkemään.

Siitä saakka kun hän oli ruvennut muistamaan oli hän kuullut joka aamua kauhean kiljunnan. Ensimmäinen se oli saanut hänet pelkäämään, mutta kun hänelle selitettiin, että se oli tehtaan pilli, ei hän sen koommin siitä välittänyt.

Muunna päivänä hänen isänsä jäi pois työstä, ja kun aamiaisen oli syöty ja astiat korjattu pois, käski isä antaa yhdenkymmenen "vierailijan" yhdeksännelle, ja sitte he menivät ulos yhdessä. Mianne he menivät? Tehtaalalle. Isä vei hänet työhön sinne ja häntä pelotti jo ajatuskin siitä.

Työ ei ollut raskasta, mutta se oli joka päivä juuri sitä samaa, ja tehdas muuttui nyt työtön mielestä siksi pelottavaksi haltiaksi, josta opettaja oli hänelle koulussa lkenut.

Joka aamu se hirviö kohotti päätään pannen peukalon ja etusormen suuhunsa ja sitte kimakasti viheltäen, merkiksi siitä, että hänen oli noustava ylös, syötävä leipäpalasensa kahvin kanssa ja kiirehdyttävä matkaan.

Tehtaan portti oli haltian suu. Sen lävitse he kaikki riensivät ja sitte pilli taas puhalsi, jonka jälkeen tehtaan koneiden pyörät alkoivat jyristä kunnes kaikkialla oli vain jyrinä, jyrinä.

Tyttö raukka pani pienet kätönsä korviensa päälle ja huusi suurella äänellä, mutta kukaan ei kuullut häntä, sillä koneet yhä jyrisivät kovin.

Muunna päivänä hän oli leivin kiireissään sekä töistä väsynyt ja hystonut — hänen jalkansa luiskahti ja kätensä joutuivat koneen rattaaseen. Hän kiljui ja riutui, mutta turhaan. Yhtäkkiä pyörät seisahtuivat — ja hän virui lattialla ympärillään joukko tyrmistyneitä työtovereitaan. Kului kuukausi, kuusi kuukautta, vuosi.

Joka aamu haltija vihelsi, mutta hän yhä lepäsi vuoteella. Ei milloinkaan enää. Oh, ei milloinkaan enää tarvitse mennä. Ja hän hymyili hiljaa itsekseen.

Kuinka halvalla hän olikaan ostanut vapautensa. Hän oli antanut ainoastaan toisen kätensä, ja hänellä oli vielä toinen jäljellä. (Max Worth.) Suom.